

Adevăr ceresc, popor firesc

Duminică, 25 iunie 2006

Gili Cârstea

Venind în contact cu slava crescândă a soliei 1888, mulți se întreabă de ce Scriptura este plină de violențe declanșate sau poruncite de Dumnezeu. Dacă El este dragoste – iar dragostea nu se mânie, spune Pavel – cum se explică accesele de furie ale lui Dumnezeu, însoțite de cele mai multe ori de pedepse capitale, iar uneori chiar de nimicirea unor întregi colectivități?

Se spune că Dumnezeu Se conduce după principii clare, neschimbătoare, la temelia cărora se află legea. Cum se explică atunci comportamentul Său capricios, aproape irațional, din anumite episoade ale Scripturii? Iată două asemenea exemple, dintre cele mai puțin problematice: Uza și Anania.

Chivotul legământului nu trebuia atins decât de leviți, sub pedeapsa cu moartea. Filistenii îl ating destul de mult, și doar se îmbolnăvesc trecător. Uza sprijină chivotul să nu-l răstoarne boii – și nu alesese el să aibă grijă de chivot, ci organizatorii – și este trăsmit fără nicio avertizare.

Anania și Safira au vândut un teren pentru cauza Domnului, dar s-au gândit să nu declare toată suma, păstrând o parte pentru folosință personală. Pe Anania nu l-a atins nimeni. Petru doar l-a întrebat de ce a folosit această înșelătorie, și a încheiat spunând că el a mințit pe Dumnezeu și nu pe oameni. Confruntat cu această perspectivă, Anania a murit subit. La fel și soția lui. Între timp, adevărații criminali din Sinedriu, fără niciun regret că au ucis un om nevinovat, și nu orice om, complotau nimicirea ucenicilor, și totuși nu i-a omorât nimeni. Și atenție, la acea oră Israel era încă poporul ales, adică “obiectul iubirii și grijii Sale de pe pământ,” iar Sinedriul încă reprezenta singura voce a lui Dumnezeu de pe pământ.

Asemenea incidente ne obligă să luăm o poziție: Ori Dumnezeu este capricios, ori noi nu am înțeles nici Scriptura, nici puterea lui Dumnezeu (Marcu 12:24), și astfel participăm la campania diavolului de denigrare a caracterului lui Dumnezeu.

La clarificarea unor asemenea evenimente sângeroase ne-ar ajuta mult înțelegerea motivului pentru care Dumnezeu a vorbit în vechime în pilde. De fapt, întreaga istorie a lui Israel este un șir nesfârșit de metafore, simboluri și reprezentări ale realității divine potrivite cu capacitatea lor de înțelegere. Ba chiar și Domnul Hristos a fost constrâns să Se adreseze contemporanilor Săi în pilde, cu toate că ardea inima în El să le vorbească “deslușit” despre Tatăl. Matei spune că Isus vorbea noroadelor “în pilde; și nu le vorbea deloc fără pildă” (Mat 13:34). Ne dăm seama cât de vast era peisajul metaforic, dacă elementul central al credinței lor, Sanctuarul, nu era decât o pildă despre scopul lui Dumnezeu.

Ne putem face o slabă impresie despre situația delicată în care a fost pus Dumnezeu, încercând să comunice poporului Său adevărul ceresc. Ei erau firești, lumești, ruși cu totul de realitatea spirituală. În plus, diavolul era la lucru, încercând să pervertească fiecare rază de lumină trimisă de Dumnezeu, fiecare activitate a poporului și fiecare plan menit să ducă la prosperitate religioasă. În aceste condiții, cum putea Dumnezeu să le vorbească despre realități spirituale profunde?

Imaginați-vă că primiți următoarea misiune: Mergi într-o localitate rurală din România anilor '30 și explică locuitorilor ce este acela un computer personal. Acolo oamenii folosesc lumânarea și gătesc cu focul de la lemne și coceni. Ce le poți spune despre monitor, memorie, hard disk, sistem de operare, firewall, antivirus? La ce folosesc toate acestea? Vă veți da seama curând că vorbiți la pereți. Iar ei au senzația că bateți câmpii. Trebuie să coborâți la nivelul lor conceptual, iar echivalentul lor pentru PC este abaca, numărătoarea cu bile. Acum gata, au început să înțeleagă. Misterul s-a risipit și le captați interesul pentru subiect. “Împărăția IT se aseamănă cu abaca,” repetă sătenii plini de bucurie că au primit lumină nouă. Acum ei știu ce este un PC și sunt mândri de adevărul prezent. Acest adevăr devine piatră de hotar, pe care generațiile următoare au datoria să o păstreze. Peste ani, ea va fi la loc de cinste printre alte doctrine fundamentale. Și vai celui care va îndrăzni să clatine piatra de hotar cu speculații sau citate scoase din context.

Exact așa s-a întâmplat cu poporul ales. Dumnezeu a trebuit să vorbească la nivelul lor, ca să le poată câștiga interesul. Dar indispoziția lor de a înainta în cunoașterea lucrurilor cerești a dus la situații ilare, dramatice, grotești. Adăugați la această realitate efortul permanent al diavolului “de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă,” și obțineți combinația ideală pentru orbire spirituală.

Ne vedem noi locul și rolul în această tragedie? Scumpa noastră doamnă spunea în 1888: “Abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința” (RH 11 martie 1890).